

ALFRED SJÖDIN

Efter Tegnér – en inledning

Under åren 2016–2018 firar Lunds universitet 350 år. Hade någon för hundra år sedan blickat fram mot detta jubileum skulle denne utan tvekan tänkt sig en framskjuten roll åt Esaias Tegnér i stadens och universitetets minne. Att så nu inte har blivit fallet har säkerligen att göra med vilka hjältar det offentliga Sverige väljer att lyfta fram rent generellt. Den typ av minneskultur som resulterade i Carl Gustaf Qvarnströms staty från 1849, vilken kan beskådas vid AF-borgen, är mer eller mindre utdöd. Stora författarskap kan visserligen överleva denna typ av förfadersdyrkan, men då krävs det att deras texter klarar övergången mellan olika dominerande moden och litterära synsätt – ute i samhället såväl som inom universitetet. Och i detta avseende tycks fallet Tegnér något egenartat.

Vi kan mycket väl att ha göra med den typ av författarskap som segrat ihjäl sig. Tegnér kom snart att gälla som den största svenska poeten, och *Frithiofs Saga* kom att ses som Sveriges främsta bidrag till världslitteraturen. När den första internationella tidskriften för komparativ litteratur 1877 startades av Hugo Meltzl, upptogs svenska som ett av de tio språk som artiklar kunde författas på. Detta med motiveringen att den svenska litteraturen nått ”klassisk” status genom Esaias Tegnér.¹ I Sverige sågs Tegnér inte bara som en stor poet, utan

---

1 Se utgivarnas not till Hugo Meltzl de Lomnitz, ”Present Tasks of Comparative Literature” i Hans-Joachim Schulz & Phillip H. Rein, *Comparative Literature: The Early Years* (Chapel Hill 1973), s. 62/s. 230.

som en representant för den svenska kulturen i dess högsta potens. ”I Tegnér äro det svenska folkets bästa tankar och minnen representerade” heter det i en minnestext publicerad i *Ord och bild* 1896; ”Han har gjutit våra förtjänster i ädlare form, än vi äro vana att se dem; han har å andra sidan adlat till och med våra fel.”² Liknande ord är inte svåra att hitta. På så vis kan nästan ”Tegnér” sägas ha lämnat textens värld för att bli en obestämd, närmast ideell entitet i kulturen, med en påverkan på långt fler än den läsande allmänheten.

I delat författarskap med Erik Gustaf Geijer hade Tegnér skapat idén om det svenska, så som det en gång uppfattades. Geijer gestaltade svenskarnas historia, och gav uttryck åt deras karaktär i några dikter, men det mest inflytelserika monumentet bestod utan tvekan i *Frithiofs Saga*, väl den skapelse som kommit närmast att utgöra ett svenskt nationalepos. ”Den ena halvan av befolkningen/ Blev Frithiof, och den andra Ingeborg” skrev Göran Palm då han i sin *Vintersaga* sneglade tillbaka på Tegnér.³ Vikingaromantiken hängde kvar en bit in på 1900-talet men kom med modernismens genombrott att förpassas till historien. Samtidigt kan man hävda att många av de centrala värden som man läste in i det förflutna uppvisar kontinuitet med de föreställningar om individuell autonomi och allas lika värde som man idag börjat tala om som *svenska värderingar*. Och kanske gör vi oss själva en otjänst genom att uteslutande grunda vår självförståelse på socialreformatoriska idéer utan att undersöka den bakgrund som gjorde just Sverige så mottagligt för dem. En sådan modernistisk inställning kan förklara något av ambivalensen inför kulturpersonligheten Tegnér, denna symbol vi inte längre behöver. Samtidigt har man med detta antytt något av det som finns att vinna på att besöka hans författarskap igen. När globaliseringen möter motstånd tvingas

2 J.J. Albert Ehrensvärd, ”Esaias Tegnér. Några drag af hans lif och personlighet”, *Ord och bild* 1896, 529–538, s. 530.

3 Göran Palm, *Vintersagan Sverige. En läsebok i fyra delar* (Stockholm 2016), s. 296. Stycket om Tegnér ingår i verkets andra del, *Tillbaka till naturen*, från 1989.

tänkare av alla kulörer att konfrontera frågan om den nationella identiteten – dess begränsningar och möjligheter, hur den formats och hur den eventuellt kan omtolkas.

Helt bortsett från denna berättelse om Sverige och de hjältar det väljer att hylla eller glömma, finns Tegnér's texter kvar, med åren alltmer komplett tillgängliga genom Tegnér'samfundets utgivning. Och en textsamlings plats i kanon följer inte helt namnets framgång i offentligheten. Skilda institutioner har sina egna kriterier och regler, eller i varje fall olika utvecklingsrytmer. Litteraturen och de litteraturbevarande institutionerna lyckas ju ofta behålla något av den gamla tiden och rädda den in i det nya, där dess funktion som förmedlare av värden blir allt mer indirekt. Detta kräver dock att man är uppfinningsrik i att hitta nya vinklar på texterna som gör dem relevanta på nytt, om man inte vill söka sin tillflykt till den absolut sista instansen: formen, det estetiska värdet (vilket inte att förakta i sig, men ack så tyst det talar!). I så fall måste också svaret på frågan om Tegnér's ställning vara att söka i förändringar i den litteraturvetenskapliga institutionen, de teorier och de modeller för läsning den vidarebefordrat.

När den kontinentala litteraturteorin under 1980-talet fick sitt svenska genombrott kom den att resultera i spännande nytolkningar av de romantiska författarskapen. Intresset för den romantiska ironin, problematiken kring symbol och allegori, fragmentet, subjekt-metafysiken – allt detta ledde till ett uppsving för romantiken, men till priset av en viss ensidighet i bilden av den. Det var inte så mycket den romantiska epoken som helhet som intresserade. Hedersplatsen tillkom dess mer filosofiskt spekulativa sida, bäst representerad av Jenaromantiken, vilken kunde betraktas som det första avantgardet och som den teoretiska grundläggningen av den moderna litteraturen.⁴ Dekonstruktiva tolkningsmodeller, baserade på motsättningen

---

4 Nummer 23/24 (1982) av tidskriften *Kris* kan betraktas som en tidig signal om detta intresse. Här fanns en översättning av Maurice Blanchots essä om "Athenäum", Horace Endahls syn på Schlegels ironiska litteraturhistorieskrivning och texter om Stagnelius och Atterbom av Anders Olsson och Roland Lysell.

mellan diktens språkliga gestalt och dess försök att säga någonting, gav prioritet åt de poeter som mest radikalt försökt befria sig från den äldre retoriken – och misslyckats på det mest intressanta sättet. Dessa internationella strömningar kom på sikt att påverka den svenska romantikens kanon. Det demoniska och ironiska hos Almqvist, metafysiken hos Stagnelius eller den teoretiska medvetenheten hos Atterbom, gjorde dem till lämpliga kandidater för den moderna litteraturens begynnelse på svensk mark.

I jämförelse tycktes Tegnér kanske alltför belastad av provinsiell vikingaromantik, kanske tycktes han stå för ett mer osofistikerat och mindre sökande förhållningssätt till det poetiska skapandet, den ”ytlighet” som redan hans samtid förebrådde honom.⁵ Horace Engdahl fann visserligen ett sätt att göra rättvisa åt Tegnérns egenart i sin inflytelserika avhandling *Den romantiska texten*,⁶ men man kan konstatera att för denna generation av forskare och kritiker har snarare Stagnelius utgjort den stora romantiska svenska poeten,⁷ och att både Atterboms och Almqvists texter lämpat sig bättre för en undersökning av problematiken kring romantiken och retoriken.⁸ Den risk man kan ana är naturligtvis att den svenska romantikens kanon alltmer kommer att definieras av denna treklöver.

Det är på så vis mer än Tegnérns värde på den litterära børsen som står på spel. När endast de teoretiskt mest medvetna eller formmäs-

---

5 Se t.ex. Lorenzo Hammarsköld, *Svenska vitterheten. Historiskt-kritiska anteckningar*, 2:a uppl. rev. av P.A. Sondén (Stockholm 1833), s. 510–514.

6 Horace Engdahl, *Den romantiska texten* (Stockholm 1986), s. 217–263.

7 Roland Lysell, *Erik Johan Stagnelius: det absoluta begäret och själens historia* (Stockholm/Stehag 1993); Anders Olsson och Mona Vincent ”Att läsa Stagnelius idag”, *Vår lösen* vol. 86 (1995), s. 29–35; Anders Olsson, *Vad är en suck?: en essä om Erik Johan Stagnelius* (Stockholm 2013).

8 Se Otto Fischer, *Tecknets tragedi. Symbol och allegori i Atterboms Lycksalighetens ö* (Uppsala 1998); Jon Viklund, *Ett vidunder i sitt sekel: retoriska studier i C.J.L. Almqvists kritiska prosa 1815–1851* (Hedemora 2004). Tegnérssamfundets volym *Tegnér och retoriken*, red. Louise Vinge (Lund 2006), har en mer handfast inriktning på Tegnér och talekonsten.

sigt avancerade av romantikerna räknas till den riktiga romantiken, uppstår frågan om vad man ska göra med de poeter som inte passar in. "Romantiken" riskerar att förlora sin komplexitet som historisk period, präglad av interna splittringar och konstnärlig mångfald, för att istället bli synonymt med den romantiska rörelsen – vars estetiska trossatser till stor del själva tillhandahållit den teoretiska utgångspunkten för utforskandet av de litterära verken. Även senare års historiografiskt medvetna försök att bestämma den svenska romantiken som epok har svårt att finna en plats åt Tegnér.⁹ I detta avseende kan hans ställning liknas vid Lord Byrons i den engelska romantiken: i en kuriös omvärdering har den poet som under sin livstid i hög grad tilläts definiera skedet nu kommit att ses som mindre representativ.¹⁰ Sådana skiftande bedömningar är inte i sig underliga. Men man bör vara medveten om skillnaden mellan å ena sidan historiska och estetiska realiteter, å andra sidan det metaspråk som används för att definiera epoken (och som i högre eller lägre grad sammanfaller med det hos rörelsens företrädare).

Vad gäller den svenska romantiken finns det några faktorer som gör detta problem särskilt viktigt att uppmärksamma. För det första att övergången från den gustavianska tidens toppstyrda offentlighet till det nya skede som börjar 1809, med tryckfrihetslagen, innebär en intensifierad kamp på det litterära fältet. Litteraturen förlorar sin koppling till auktoriserande icke-litterära institutioner och måste i högre grad definiera och legitimera sig själv. Manifest och kritiska utläggningar blir vapen i denna strid, och de begrepp som används riskerar att essentialiseras snarare än att ses som strategiska. För det

-
- 9 Roland Lysell, "Linjer i svensk romantik" i Gunilla Hermansson & Mads Nygaard Folkmann (red.), *Ett möte. Svensk och dansk romantik i ny dialog* (Göteborg 2008), s. 191–211.
- 10 Om Byrons position och dess konsekvenser för definitionen av romantiken, se Jerome McGanns *The Romantic Ideology* och "Rethinking Romanticism" i hans *Byron and Romanticism*, red. James Soderholm (Cambridge, 2002), s. 236–255.

andra bör det påpekas att idén om en ny tid inte var något självklart utan ett synsätt som tongivande romantiker aktivt drev igenom – den egna epokens unika ställning var beroende av en särskild konstruktion av det förflutna, såväl i sina konkreta indelningar som i själva uppfattningen att historien präglas av en sådan dynamik.¹¹ Tegnér grundläggande ambivalens inför centrala romantiska trossatser, hans blandning av distans och närmande till den mer radikala romantiken hos Atterbom, hans skiftande men oftast oortodoxa politiska ställningstaganden, tendensen att fatta dikten som offentligt tal snarare än förinnerligad monolog – allt detta gör honom helt nödvändig om vi vill behålla en dynamisk uppfattning om den svenska romantiken som en historisk epok snarare än begreppsligt definierad rörelse. För att ta det litterärt mest iögonfallande exemplet, kan man peka på hur annorlunda relationen mellan den gustavianska tiden och romantiken ter sig om man tar Tegnér diktning som utgångspunkt. I fallet Tegnér har vi att göra med en öppen anslutning till det föregående skedets ideal; en klassicism som närmast tycks påkommen för att dölja att tiderna faktiskt förändrats och som kan belysa de inslag av historisk kontinuitet som är mer indirekta och dolda hos Atterbom eller Stagnelius.

Om vi väger samman de två faktorer som hittills uppehållit oss – Tegnér grundläggande roll i skapandet av uppfattningen om det svenska och hans outhärliga roll för förståelsen av svensk romantik – tycks det alltså finnas rätt goda argument för att inte tappa Tegnér ur sikte. Det vore visserligen felaktigt att säga att forskningen om Tegnér helt avstannat sedan 1980-talet. Tegnérssamfundet har fortsatt sin gärning med att ge ut hans texter i tillförlitliga utgåvor, och dess årliga tryckta föredrag har inneburit en möjlighet för aktuella författare och forskare att närma sig den gamle nationalskalden. Vi har också fått belysningar av andra sidor av Tegnér författarskap sedan dess. Senast har Christina Svensson behandlat Tegnér sinnessjuk-

---

11 Louise Vinge, *Morgonrodnadens stridsmän: Epokbildningen som motiv i svensk romantik 1807–1821* (Lund, 1978).

dom och sjukdomsposi ur ett kritiskt medicinhistoriskt perspektiv.¹² Samtidigt kan man lätt få intrycket att Tegnér inte längre utgör en av de författare som uppfattas som allmänna angelägenheter för litteraturvetare, och att hans texter därför sällan undersöks utifrån aktuella teoretiska perspektiv och forskningsintressen. Det är för att i någon mån råda bot på detta förhållande som vi samlat litteraturvetare från institutionen i Lund, samtliga inom några års avstånd före eller efter disputation, och försökt se vad Tegnér har att ge oss utifrån våra forskningsintressen.

Den antologi som här presenteras kan i denna mening ses som ett experiment med traditionen. Tegnérforskning var länge en självklar specialitet i Lund, med stora namn som Fredrik Böök och Algot Werin, och att låta en ny generation forskare närma sig Tegnér kan ge intressanta perspektiv på såväl föremålet själv som på litteraturvetenskapens förändring. Därtill kommer en generationsskillnad som inte bara har med litteraturvetenskapen att göra. De flesta som tidigare skrivit om Tegnér har vuxit upp under en tid då hans närvaro i den allmänna kulturen, och kanske i synnerhet hans plats i skolans svenskämne, var mer självklara. Även då man ironiskt citerat hans dikter eller känt behov av att ta avstånd från dem har det varit en form av tribut och ett vittnesmål om hans ställning. Det nutida förhållandet till Tegnér kan närmast beskrivas som post-kanoniskt, kanske rentav post-litterärt. Fredrik Bööks överdrift om *Frithiofs Saga* var år 1921 åtminstone möjlig: "Långt ner i småborgerliga samhällslager, ja hos bönderna, har det funnits män och kvinnor, som kunde sjunga eller läsa upp strof efter strof. [...] Det finns knappast något faktum som i högre grad stämplar oss som ett kulturfolk".¹³ Det är idag inte bara absurt att tänka sig något liknande i fallet Tegnér, det är överhuvudtaget svårt att tänka sig att litteratur (till skillnad från film eller musik) skulle kunna nå detta slags popularitet. Tegnérns för-

---

12 Christina Svensson, *Diktaren på dårhuset: om Esaias Tegnérns sjukdom och hans sjukdomsdiktning* (Möklinta, 2012).

13 Fredrik Böök, "Randanteckningar till Frithiofs saga", *SvD* 5/12 1921, s. 9.

fattarskap har uteslutande blivit en angelägenhet för litteraturvetare, och då med en ställning som drastiskt inskränkts i relation till den pluralisering som ämnet genomgått de senaste decennierna. Även om man kan beklaga avsaknaden av utomakademisk resonans hos studieobjektet, kan samma situation ge oss möjlighet att närma oss det med friska ögon.

Detta har varit vår utgångspunkt då vi satt samman denna antologi med nya uppsatser om Esaias Tegnér, hans dikter och deras mottagande av senare epoker. Vi som bidrar är inte specialister på Tegnérns författarskap, och med något undantag heller inte på romantiken som epok. Snarare har vi velat hitta en väg till Tegnér via andra forskningsintressen: kopplingen mellan poesi och politik, 1700-talsstudier, metrik, den litterära gestaltningen av erotik eller undersökningar av fiktiva gestalter. Den institutionella basen för detta projekt står att finna i det interdisciplinära seminarium för poesi och poetik som sedan 2011 ägt rum på Språk- och litteraturcentrum. Genom åren har där alla tänkbara aspekter på poesi stötts och blötts tillsammans med forskare från angränsande discipliner, liksom med praktiserande poeter. Denna verksamhet får sin logiska fortsättning i denna antologi, där vi testar våra synsätt på ett material som länge gällde som själva inbegreppet av svensk poesi.

Antologins första del, "Offentligheten och traditionen" placerar in Tegnér i ett sammanhang där den litterära traditionen och dess institutioner omvandlas. I "Brev från de döda" undersöker Alfred Sjödin det taktiska bruket av 1700-talsgenrer i Tegnérns diktning. I en formhistorisk genomlysning av "Georg Adlersparres skugga till svenska folket" visar han hur dikten kan ses som en intervention i 1830-talets medielandskap. Tegnérns skräckslagna reaktion på framväxten av en modern press och liberal opinionsbildning tar sig hos honom uttryck i försöket att rehabilitera en diktform som under tidigare skeden utgjort ett sätt att ge röst åt auktoriteten. Anna Hultmans bidrag har likaledes en inriktning på genre, och belyser en sällan uppmärksammad del av Tegnérns produktion: hans erotiska diktning sedd i relation till de många smådikter som riktades till damer i hans omgivning.

Det rör sig om en produktion som skiljer sig från Tegnér's övriga vad gäller mottagare och materiell form, då den inte alltid trycktes utan cirkulerade i handskrifter och baserades på särskilda umgängesformer. Sammantaget kan denna genrekonstruktion – ”damdiktningen” – sätta i relief många av de andra centrala delarna i Tegnér's produktion, genom att visa på en annan uppdelning mellan privat och offentligt.

Nästa avdelning, ”Poeten Tegnér – tematiska och formella mönster”, erbjuder granskningar av Tegnér's dikter utifrån såväl dess strukturerande tematik som dess versifikatoriska form. Peter Henning ger sig i kast med bilden av den ”kluvne” diktaren som ofta framhållits av forskningen, och som tolkats som både som ett poetiskt drag (polaritet mellan motsatser) och ett personligt-psykologiskt faktum (Tegnér's bipolaritet). Henning menar att denna klyvnad mellan motsatser inte ska förstås som något absolut, utan snarare som en yttring av ett tänkande som tar cirkelformens skilda figurer (cykeln, återkomsten, kretsloppet etc.) som utgångspunkt. Samtidigt som detta tema visar sig ha en oväntad kontinuitet hos Tegnér, från ungdomsverken till de sista dikterna, aktualiserar det också en rad beröringspunkter mellan Tegnér's poesi och tankeformer hos antik och romantisk filosofi.

I sin uppsats om versifikation och ikonicitet i *Frithiofs Saga* behandlar Jimmie Svensson det verk som ofta gällt som det verstekniskt mest virtuosa i svensk litteratur. Svensson går i dialog med äldre forskning på området och kommenterar och reviderar den med perspektiv från senare års semiotiska och kognitionsvetenskapliga landvinningar. På ett systematiskt sätt beskrivs förhållandet mellan versformen och den mening den kan stå för som olika typer av likhetsrelationer. På spel står grundläggande frågor om det visuella och det auditiva: medan den äldre versforskningen främst var auditivt inriktad (och tillkommen under en tid då poesins muntliga status var starkare) kan den teoretiska utvecklingen i takt med modernismens förändring av poesin sägas ha tillfört en visuell dimension.

Den avslutande delen, ”Eftervärldens Tegnér” betraktar Tegnér's betydelse i ljuset av den viktiga roll han spelat (och fortsätter spe-

la) som samtalspartner för andra skönlitterära författare. I Kenneth Lindegrens bidrag undersöks Tegnérgestalten genom en jämförelse mellan biografisk litteraturforskning om Tegnér och dennes roll som fiktiv gestalt i Stewe Claesons roman *Rönndruvan glöder* (2002). I både den äldre forskningen och i Claesons roman framläggs hypoteser om dikternas genes i diktarens liv, och de åskådliggörande tekniker som används för att gestalta förhållandet är inte helt väsensskilda. Utredningen blir på så sätt en möjlighet att ställa dels en principiell fråga om gränsen mellan fiktionens och den biografiska forsknings framställningar av historiska personer, samtidigt som vi får en aning om skiftningar i synen på Tegnér: från Wilhelm Böttigers officiösa skald till den skröpliga och blott alltför mänskliga gestalten hos Stewe Claeson. Slutligen behandlar Evelina Stenbeck Tegnér's plats i den moderna poesin med utgångspunkt i "Det eviga", en dikt som samplats, parodierats och remixats av poeter från Werner Aspenström till Lars Mikael Raatamaa och Ulf Karl Olof Nilsson. Artikeln undersöker på så vis Tegnér's plats i kanon, samtidigt som undersökningen visar på relationen mellan politik och poesi. "Det evigas" tematik om beständiga värden visar sig vara möjligt att anpassa till nya kontexter och på så vis visa på omförhandlingen av värden i det moderna Sverige. Samtidigt belyses traditionens omvandling till "material" i samtida poetik.

På olika sätt belyser dessa bidrag Tegnér's komplicerade ställning i litteraturhistorien. De historiska studierna ger oss en flerskiktad bild av Tegnér's plats i sin samtid. Till att börja med blir det tydligt hur Tegnér kan läsas som en 1700-talsskald under förändrade yttre omständigheter: hur han försökte återuppväcka en form av gustaviansk politisk diktning på tvärs mot den förhärskande tidsandan, hur han i sina mer frivola sidor ägnade sig åt en inofficiell form av diktning i handskriftcirkulation som har mer gemensamt med det föregående skedet än med romantiken. Närläsningarna av de tematiska och strukturella mönstren i Tegnér's dikter visar i sin tur på blinda fläckar i den tidiga forskningen, där biografiska förklaringsmodeller eller uppfattningar om poesins auditiva sida lett till att sidor av hans

konstnärskap försumrats. Undersökningar av hur Tegnér recipieras av samtida författare ger intressant nog vid handen att Tegnér de senaste decennierna tycks ha haft större betydelse för skönlitterära författare än för litteraturforskare. Såväl användningen av Tegnér som fiktiv gestalt och av hans texter som material för språkligt återbrukande poeter, visar på hur den skönlitterära praktiken på många sätt fortsätter det arbete som forskarna ägnat sig åt, och att dessa inte är utan litteraturvetenskaplig relevans. Sammantagna kan de enskilda artiklarna på skilda sätt sägas belysa betydelsen av Tegnér's författarskap inte bara för bilden av romantiken i svensk litteraturhistoria, utan också för den svenska kulturen i stort.

FÖRKORTNINGAR

SS: *Esaias Tegnér, Samlade skrifter*, 10 vol., utg. Fredrik Böök, Ewert Wrang-
el (Stockholm 1918–1925)

Brev: *Esaias Tegnér's brev*, 11 vol., utg. Nils Palmborg (Malmö 1953–1976)

SD: *Esaias Tegnér's samlade dikter utgivna av Tegnér'samfundet*, 7 vol., utg.
Fredrik Böök och Åke K.G. Lundquist (vol. 1–3), Åke K.G. Lundquist (vol.
4), Christina Svensson (vol. 5–7) (Lund 1964–1996)

